

२०७२ फाल्गुन २२ शनिवार ५-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
“मीठे बच्चे- संगदोषबाट बचेर पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दियौ भने कुनै पनि तुफान आउन सक्दैन,
बाँकी मायालाई दोषी नबनाऊ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ एउटा कुरा सदा ध्यानमा राख्यौ भने बेडा पार हुन्छ ?

उत्तर:- “बाबा हजुरको जो हुकुम” यसरी सदा बाबाको हुकुममा चलिरह्यौ भने तिमीहरूको
बेडा पार हुनेछ । हुकुममा चल्नेहरू मायाको आक्रमणबाट सुरक्षित रहन्छन्, बुद्धिको
ताला खुल्छ । अपार खुशी रहन्छ । कुनै पनि उल्टो कर्म हुँदैन ।

गीत:- तुम्हें पाके हामने

ओम् शान्ति । मीठा-मीठा सबै सेन्टरका बच्चाहरूले गीत सुने । सबैले जान्दछन्- बेहदको बाबाबाट
फेरि ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै हामीले विश्वको बादशाही लिइरहेका छौं । कल्प-कल्प हामीले लिँदै
आएका हौं । बादशाही लिन्छौं फेरि गुमाउँछौं । बच्चाहरूले जान्दछन्- अहिले हामीले बेहदको
बाबाको गोद लिएका छौं वा उहाँका बच्चा बनेका छौं । वास्तवमा हो पनि । घरमा बसी-बसी
पुरुषार्थ गर्छौं । बेहदको बाबाबाट उच्च पद पाउनको लागि पढाइ चलिरहेको छ । तिमीहरू
जान्दछौ- ज्ञान सागर, पतित-पावन, सर्वका सद्गति दाता शिवबाबा नै हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ,
शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । उहाँबाट हामी वर्सा लिन्छौं त्यसैले कति पुरुषार्थ
गर्नुपर्छ- उच्च पद पाउनको लागि । अज्ञान कालमा पनि स्कुलमा पढ्दा नम्बरवार मार्क्सले पास
हुन्छन्, आफ्नो पढाइ अनुसार । वहाँ यस्तो त कसैले जान्दैनन्- मायाले हामीलाई विघ्न पार्दछ वा
तुफान आउँछ । ठीक तरिकाले पढ्दैनन् वा खराब संगतमा गएर फँस्छन्, खेलकुदमा लाग्दछन् भने
पढ्दैनन् । फेल हुन्छन् । बाँकी यसलाई मायाको तुफान भनिदैन । चलन ठीक रहेन भने शिक्षकले
पनि सर्टिफिकेट दिन्छन्- यसको खराब चलन छ । कुसंगतले खराब भएको छ, यसमा माया
रावणलाई दोषी बनाउने कुरा छैन । ठूला-ठूला असल मानिसका बच्चाहरू कुनै त राम्रोसँग चढेर
जान्छन्, कुनै रक्सी पिउन थाल्छन् । खराबतर्फ जान्छन् त्यसैले बाबा पनि भन्नुहुन्छ- कपूत भएका
छन् । त्यस पढाइमा त धेरै विषय हुन्छन् । यो त एकै प्रकारको पढाइ हो । वहाँ मनुष्यले
पढाउँछन् । त्यहाँ बच्चाहरूले जान्दछन् हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । हामीले राम्रोसँग पढ्छौं
भने, विश्वको मालिक बन्न सक्छौं । बच्चाहरू त धेरै छन् फेरि कसैले पढ्न सक्दैनन्, संगदोषमा
आएर । यसलाई मायाको तुफान कसरी भन्ने ? संगदोषमा कसैले पढ्दैन भने यसमा माया वा
शिक्षक वा बाबाले के गर्ने ! पढ्न सकेन भने आफ्नो घर जान्छन् । यो त ड्रामा अनुसार पहिले
भट्टीमा पर्नु नै थियो । आएर शरण लिएका हौ । कसैलाई पतिले कुटे, तंग भयो भने कसैलाई वैराग्य
आयो । घरमा जान सक्दैनन् तर कोही यहाँ आएर पनि गए, पढ्न नसके पछि गएर नोकरी आदिमा
लागे वा बिवाह गरे । यो त एउटा बहाना हो- मायाको तुफानको कारण पढ्न सकिन्न । यो बुझ्न
सक्दैनन्- संगदोषका कारण यो हाल भयो वा हामीमा विकार जबरदस्त छ । यो किन भन्छौ-
मायाको तुफान लाग्यो अनि गिरें । यो त आफैमाथि भर पर्छ ।

बाबा, शिक्षक, सद्गुरुको जो शिक्षा मिल्दछ, त्यसमा चलनुपर्छ । चलेनौ भने त कुनै खराब संगत छ
वा कामको नशा वा देह-अभिमानको नशा छ । सबै सेन्टरवालाहरूले जान्दछन् हामी बेहदको
बाबाबाट विश्वको बादशाही लिनको लागि पढिरहेका छौं । निश्चय छैन भने बस्ने नै किन, अरू

२०७२ फाल्गुन २२ शनिवार ५-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
 पनि धेरै आश्रम छन्। तर वहाँ त केही प्राप्ति छैन। लक्ष्य-उद्देश्य छैन। ती सबै साना-ठूला मठ
 पन्थ, शाखाहरू हुन्। वृक्ष वृद्धि भइ नै रहनु छ। यहाँ त यो सारा सम्बन्ध छ। प्यारो दैवी वृक्षको
 जो हुन्छ ऊ निस्किएर आउँछ। सबैभन्दा प्यारो को हुन्छ? जो सत्ययुगको महाराजा-महारानी
 बन्छ। अहिले तिमी सम्भन्छौ- जो पहिले नम्बरमा आउँछन्, उनीहरूले अवश्य राम्रो पढाइ पढेको
 हुनुपर्छ। उनीहरू नै सूर्यवंशी घरानामा जान्छन्। यस्ता पनि छन् गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि
 अर्पणमय जीवन छ। धेरै सेवा गरिरहेका छन्। फरक छ नि। रहन त यहाँ पनि रहन्छन् तर
 पढाउन सक्दैनन् भने अरू सेवामा लाग्दछन्। अन्त्यमा थोरै राजाई पद पाउँछन्। देखिन्छ बाहिर
 गृहस्थ व्यवहारमा रहनेहरू धेरै तीव्र हुन्छन्, पढ्न र पढाउनमा। सबै त गृहस्थी हुँदैनन्। कन्या वा
 कुमारलाई गृहस्थी भनिदैन र जो वानप्रस्थी छन् उनीहरू ६० वर्षपछि फेरि सबै कुरा बच्चाहरूलाई
 दिएर स्वयं कुनै साधु आदिको संगतमा गएर रहन्छन्। आजकल त तमोप्रधान छन् त्यसैले
 मरुन्जेलसम्म पनि धन्धा आदिलाई छोड्दैनन्। पहिले ६० वर्षमा वानप्रस्थ अवस्थामा जान्थे।
 वनारसमा गएर रहन्थे। यो त बच्चाहरूले बुझेका छन्- फर्केर कोही जान सक्दैन। सद्गति पाउन
 सक्दैन।

बाबा नै मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता हुनुहुन्छ। त्यो पनि सबैले जीवनमुक्ति पाउँदैनन्। कोही त मुक्तिमा
 जान्छन्। अब आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ, फेरि जसले जति पुरुषार्थ
 गर्छ। त्यसमा पनि कुमारीहरूलाई राम्रो मौका छ। पारलौकिक बाबाको वारिस बन्छन्। यहाँ त
 सबै बच्चाहरू बाबाबाट वर्सा लिने हकदार छन्। वहाँ त बच्चीहरूलाई वर्सा मिल्दैन। बच्चाहरूलाई
 लालच रहन्छ। छन त यस्ता पनि छन् जसले सम्भन्छन् यो पनि वर्सा मिल्छ, त्यो पनि लिऔं,
 त्यो किन छोड्ने। दुवैतर्फ पढ्छन्। यस्ता किसिम-किसिमका छन्। अब यो त सम्भन्छन् जसले
 राम्ररी पढ्छ उनीहरूले उच्च पद पाउँछ। प्रजामा धेरै साहुकार बन्छन्। यहाँ रहनेहरूले भित्रै रहनु
 पर्छ। दास दासीहरू बन्छन्। फेरि त्रेताका अन्त्यमा ३-४-५ जन्म गरेर राजाई मिल्छ, त्योभन्दा त
 साहुकार राम्रो जुन सत्ययुगदेखि लिएर उनीहरूको साहुकारी कायम रहन्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर
 साहुकारी पद किन नलिने। कोशिस गर्छन् हामी राजाई पद पाऊँ। तर यदि सकेनन्, चिप्लिए भने
 प्रजामा राम्रो पद पाउन पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। त्यो पनि त उच्च पद भयो नि। यहाँ रहनेहरूभन्दा
 बाहिर रहनेहरूले धेरै उच्च पद पाउन सक्छन्। सारा कुरा पुरुषार्थमा आधारित छ। पुरुषार्थ
 कहिल्यै छिप्न सक्दैन। प्रजामा जो ठूलाभन्दा ठूला साहुकार बन्छन्, उनीहरू पनि छिपिरहन
 सक्दैनन्। यस्तो होइन- बाहिरकाहरूलाई कुनै कम पद मिल्छ। अन्त्यमा राजाई पद पाउनु राम्रो
 वा प्रजामा शुरूदेखि लिएर उच्च पद पाउनु राम्रो? गृहस्थ व्यवहारमा रहनेहरूलाई यति धेरै
 मायाको तुफान आउँदैन। यहाँ हुनेहरूलाई तुफान धेरै आउँछन्। हिम्मत गर्छन्- म शिवबाबाको
 शरणमा बसेको छु, तर संगदोषमा आएर पढ्दैनन्। अन्त्यमा सबै थाहा हुन्छ। साक्षात्कार हुनेछ,
 कसले कुन पद पाउनेछ। नम्बरवार पढ्छन् नि। कसैले त सेन्टरलाई आफै चलाउँछन्। कहीं त
 सेन्टर चलाउनेभन्दा पनि पढ्नेहरू तीखा हुन्छन्। सारा महत्त्व पुरुषार्थमा छ। यस्तो होइन-
 मायाको तुफान आउँछ। होइन। आफ्नो चलन ठीक छैन। श्रीमत्तमा चल्दैनन्। लौकिकमा पनि
 यस्तो हुन्छ। शिक्षक वा आमा-बुवाको मतमा चल्दैनन्। तिमीहरू त यस्तो बाबाका बच्चा बनेका
 छौ जसको बाबा नै हुनुहुन्न। वहाँ त बाहिर धेरै जानुपर्छ। कति बच्चाहरू संगदोषमा फँसे भने

२०७२ फाल्गुन २२ शनिवार ५-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन फेल हुन्छन्। यस्तो किन भन्छन्— मायाको तुफान आउँछ। यो आफ्नो मूर्खता हो। डाइरेक्सन अनुसार चल्दैन्। यस्तो चलनबाट फेल हुन्छन्। धेरैलाई लालच रहन्छ, कसैमा क्रोध, कसैमा चोरीको आदत छ, अन्त्यमा थाहा त हुन्छ। फलानो-फलानो यस्तो-यस्तो चलनका कारण गएका हुन्। बुझिन्छ— शूद्र कुलका बने। उनीहरूलाई फेरि ब्राह्मण भनिदैन। फेरि गएर शूद्र बने। पढाइ छोडिदिए। थोरै पनि ज्ञान सुने भने प्रजामा आउँछन्। वृक्ष ठूलो छ। कहाँ-कहाँबाट निस्किएर आउँछन्। देवी-देवता धर्मका अरू धर्ममा कन्वर्ट भएर गएका छन् उनीहरू निस्किएर आउँछन्। धेरै आए भने सबैलाई आश्चर्य लाग्छ। अरू धर्मकाले पनि मुक्तिको वर्सा त लिन सक्छन् नि। यहाँ जो पनि आउन सक्छ। आफ्नो घरानामा उच्च पद पाउनु छ भने उनीहरू पनि आएर लक्ष्य लिएर जानेछन्। बाबाले तिमीहरूलाई साक्षात्कार गराउनुभएको थियो— उनीहरू पनि आएर लक्ष्य लिएर जानेछन्। यस्तो होइन— यहाँ रहेरमात्र लक्ष्यमा रहन्छन्। जुन पनि धर्मकाले लक्ष्य लिन सक्छन्। लक्ष्य मिल्दछ— बाबालाई याद गर। शान्तिधामलाई याद गर्नु भने आफ्नो धर्ममा उच्च पद पाउनेछौ। उनीहरूलाई जीवनमुक्ति त मिल्दैन, न वहाँ आउँछन्। दिल लाग्दैन। सच्चा दिल उनीहरूको लाग्छ जो यहाँका छन्। अन्त्यमा आत्माहरूले आफ्नो बाबालाई त जानून्। धेरै सेन्टरमा यस्ता पनि छन् जसको पढाइमा ध्यान छैन। त्यसैले बुझिन्छ— उच्च पद पाउन सक्दैनन्। निश्चय हुने हो भने त यो भन्ने थिएनन्— फुर्सद छैन। तर तकदिरमा छैन भने भन्छन्— फुर्सद छैन, यो काम छ। तकदिरमा छ भने दिन-रात पुरुषार्थ गर्न थाल्छन्। चल्दा-चल्दै संगतमा पनि खराब हुन्छन्। त्यसलाई ग्रहचारी पनि भन्न सकिन्छ। बृहस्पतिको दशा बदलिएर मंगलको दशा हुन्छ। सायद पछि गएर उत्रन्छ। कसैको लागि बाबा भन्नुहुन्छ— राहुको दशा बसेको छ। भगवान्को पनि मान्दैनन्। सम्झन्छन् यो ब्रह्माले भन्नुभएको हो। बच्चाहरूलाई यो थाहा छैन— कसले डाइरेक्सन दिनुहुन्छ। देह-अभिमान भएको कारण साकारको लागि सम्झन्छन्। देही-अभिमानी हुने हो भने सम्झनेथिए— शिवबाबाले जे पनि भन्नुहुन्छ, त्यो हामीले गर्नुपर्छ। जिम्मेवारी शिवबाबामा छ। शिवबाबाको मतमा त चलनुपर्छ नि। देह-अभिमानमा आउनाले शिवबाबालाई भुल्दै जान्छन् फेरि शिवबाबा जिम्मेवार रहन सक्नुहुन्न। उहाँको आदेशलाई त शिरमा धारणा गर्नुपर्छ। तर बुझ्दैनन्— कसले सम्झाउँछ। त्यो पनि अरू त कसैले आदेश गर्दैन, केवल बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीहरूलाई श्रीमत दिन्छु। एक त मलाई याद गर र जुन ज्ञान म सुनाउँछु त्यसलाई धारणा गर र गराऊ। बस यही धन्दा गर। अच्छा बाबा जो हुकुम। राजाहरूका अगाडि जो रहन्छन् उनीहरू भन्छन्— “जो हुकुम”। ती राजाहरूले हुकुम गर्दथे। यो शिवबाबाको हुकुम हो। घरी-घरी भन्नुपर्छ— “जो हुकुम शिवबाबा”। तब तिमीहरूलाई खुशी पनि रहन्छ। सम्झन्छन् शिवबाबाले हुकुम दिनुहुन्छ। शिवबाबाको याद गरियो भने बुद्धिको ताला खुल्नेछ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— यो प्राक्टिस हुनुपर्छ तब बेडा पार हुन्छ। तर यही कठिन छ। घरी-घरी भुल्दछन्। यस्तो किन भनिन्छ— मायाले भुलाउँछ। हामी भुल्दछौं, यसैले उल्टा काम भइरहन्छ।

धेरै बच्चीहरू छन्, ज्ञान त धेरै राम्रो दिन्छन् तर योग छैन, जसबाट विकर्म विनाश होस्। यस्ता राम्रा-राम्रा बच्चाहरू छन्, योग बिलकुल छैन। चलनबाट बुझिन्छ— योगमा रहँदैनन् फेरि पाप रहन्छ जसलाई भोग्नुपर्ने छ। यसमा तुफानको त कुरा नै छैन। सम्झ, यो मेरो भूल हो, म श्रीमत अनुसार चल्दिनँ। यहाँ तिमी आएका छौ राजयोग सिक्न। प्रजा योग सिकाइँदैन। माता-पिता त

२०७२ फाल्गुन २२ शनिवार ५-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन हुनुहुन्छ नै। उहाँलाई फलो गन्यौ भने तिमी पनि गद्दीनशीन बन्नेछौ। यिनको निश्चित छ नि। यिनीहरू श्री लक्ष्मी-नारायण बन्छन् त्यसैले फलो मदर फादर। अरू धर्मवालाहरूले मदर फादरलाई फलो गर्दैनन्। उनीहरूले त फादरलाई नै मान्छन्। यहाँ त दुवै हुनुहुन्छ। परमात्मा त रचयिता हुनुहुन्छ। मदरको फेरि गुप्त रहस्य छ। माता-पिताले पढाइरहन्छन्। सम्झाउँछन्— यसो नगर, यो गर। शिक्षकले कुनै पनि सजाय दियो भने स्कूलका बीचमा दिन्छन् नि। बच्चाहरू कहाँ यस्तो भन्छन् र मेरो इज्जत लिनुहुन्छ। बुबाले ५-६ बच्चाहरूको अगाडि थप्पड लगाउँछन्। अब यसरी बच्चाहरू कहाँ भन्छ २-५-६ जनाका अगाडि थप्पड किन लगाएको। यहाँ त बच्चाहरूलाई शिक्षा दिइन्छ फेरि पनि चलन सक्दैनन् भने गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै फेरि पुरुषार्थ गर्छन्। यदि यहाँ बसेर डिससर्विस गरे भने जे जति पनि थोरै छ त्यो पनि खत्तम हुनेछ। पढ्नु छैन भने छोडिदिऊ। बस, म चलन सकिदैन। ग्लानि किन गर्नुपर्छ। धेरै बच्चाहरू छन्। कसैले पढ्छन् कसैले छोडिदिन्छन्। हर एकले आफ्नो पढाइमा मस्त रहनुपर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— एक अर्काबाट सेवा नलेऊ। कुनै अहंकार आउनु हुँदैन। अरूबाट सेवा लिनु यो पनि देह-अहंकार हो। बाबाले सम्झाउनु त पर्छ नि। नत्र भने जब ट्रिब्युनल बस्छ तब भन्नेछन्— हामीलाई कहाँ थाहा थियो र— नियम कानूनको, यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ फेरि साक्षात्कार गराएर सजाय दिनुहुन्छ। प्रमाण विना सजाय कहाँ मिल्न सक्छ र! अच्छा, सम्झाउनु त धेरै सम्झाउनुहुन्छ कल्प पहिले जस्तै। हर एकको तकदिर हेरिन्छ। कोही सेवा गरेर आफ्नो जीवन हीरा समान बनाउँछन्, कोही छन् जो तकदिरलाई रेखा लगाइदिन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा, शिक्षक, सद्गुरुद्वारा जो शिक्षा मिल्छ त्यसमा चलनु छ। मायालाई दोष नदिई आफ्नो कमीको जाँच गरेर त्यसलाई निकाल्नु छ।
- २) अहंकारको त्याग गरेर आफ्नो पढाइमा मस्त रहनु छ। कहिल्यै अरूबाट सेवा लिनु छैन। संगदोषबाट धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ।

वरदानः— आफ्नो श्रेष्ठ व्यवहारद्वारा सर्व आत्माहरूलाई सुख दिने महान् आत्मा भव

जो महान् आत्माहरू हुन्छन् उनीहरूको हर व्यवहारबाट सबै आत्माहरूलाई सुखको दान मिल्छ। उनीहरूले सुख दिन्छन् र सुख लिन्छन्। त्यसैले चेक गर— महान् आत्माको हिसाबले सारा दिनमा सबैलाई सुख दिएँ, पुण्यको काम गरें। पुण्य अर्थात् कसैलाई यस्तो चीज दिनु छ जसबाट उस आत्माद्वारा आशीर्वाद निस्कियोस्। अब चेक गर— हर आत्माद्वारा आशीर्वाद मिलिरहेको छ ? कसैलाई पनि दुःख दिएको वा लिएको त छैन ? तब भनिन्छ महान् आत्मा।

स्लोगनः— गरेपछि सोच्नु नै पश्चात्तापको रूप हो।